TRIBUNALENS DOM (sjätte avdelningen)

den 13 september 2010 *

I mål T-135/08,

Schniga GmbH, med säte i Bolzano (Italien), företrätt av advokaterna G. Würtenberger och R. Kunze,

sökande,

mot

Gemenskapens växtsortsmyndighet (CPVO), företrädd av B. Kiewiet och M. Ekvad, båda i egenskap av ombud,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

de andra parterna i förfarandet vid växtsortsmyndighetens överklagandenämnd, som intervenerat vid tribunalen, är

Elaris SNC, Angers (Frankrike),

och

Brookfield New Zealand Ltd, Havelock North (Nya Zeeland),

företrädda av advokaten M. Eller,

angående en talan mot det beslut som fattats av växtsortsmyndighetens överklagandenämnd den 21 november 2007 (ärende A 003/2007 och A 004/2007) om beviljande av gemenskapens växtförädlarrätt avseende växtsorten Gala Schnitzer, meddelar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av ordförande A.W.H. Meij, samt domarna V. Vadapalas och L. Truchot (referent),

justitiesekreterare: handläggaren N. Rosner,

med beaktande av ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 4 april 2008,

med beaktande av växtsortsmyndighetens svarsinlaga som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 augusti 2008,

med beaktande av intervenienternas svarsinlaga som inkom till förstainstansrättens kansli den 7 augusti 2008,

efter förhandlingen den 17 mars 2010,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Konsortium Südtiroler Baumschuler (KSB), vars rättigheter sedermera har övergått till sökanden Schniga GmbH, ingav den 18 januari 1999 en ansökan om gemenskapens växtförädlarrätt till växtsortsmyndigheten i enlighet med förordning (EG) nr 2100/94 av den 27 juli 1994 om gemenskapens växtförädlarrätt (EGT L 227, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 60, s. 196), i dess ändrade lydelse.

2 Denna ansökan registrerades med nummer 1999/0033.

3 Ansökan avsåg gemenskapens växtförädlarrätt avseende äppelsorten (Malus Mill) Gala Schnitzer.

4 Växtsortsmyndigheten gav Bundessortenamt (den tyska federala växtsortsmyndigheten) i uppgift att utföra en teknisk provning, såsom anges i artikel 55.1 i förordning nr 2100/94.

5 Genom skrivelse av den 26 januari 1999 till KSB:s ombud, begärde växtsortsmyndigheten att KSB skulle lämna in det material som var nödvändigt för den tekniska provningen till både växtsortsmyndigheten och Bundessortenamt mellan den 1 och den 15 mars 1999. Detta material bestod av tio ympningsbara stubbskott i vegetativ vila. Växtsortsmyndigheten förklarade också att det ålåg KSB att uppfylla alla tillämpliga växtskydds- och tullvillkor vid sändningen av materialet.

6 Bundessortenamt mottog det nämnda materialet den 9 mars 1999.

7 Genom skrivelse av den 25 mars 1999 till KSB:s ombud bekräftade växtsortsmyndigheten att det begärda materialet hade mottagits. Växtsortsmyndigheten konstaterade att materialet hade lämnats in till Bundessortenamt i gott skick och inom tidsfristen, men att materialet inte hade åtföljts av ett sundhetscertifikat. Växtsortsmyndigheten begärde att KSB snarast möjligt skulle se till att denna nödvändiga handling lämnades in.

8 Den 23 april 1999 skickade KSB ett europeiskt växtpass till Bundessortenamt och förklarade att den myndighet som utfärdade passet, det vill säga växtskyddsmyndigheten i den autonoma provinsen Bolzano (Italien), hade uppgett att denna handling tjänade som sundhetscertifikat.

9 Bundessortenamt underrättade KSB i ett e-postmeddelande av den 3 maj 1999 om att materialet hade kommit in i tid, att det var tjänligt och att det europeiska växtpass som bifogats var fullgott med avseende på den tekniska provningen och kontrollen av de materiella kraven för att bevilja gemenskapens växtförädlarrätt. Bundessortenamt önskade likväl erhålla en kopia av ett officiellt certifikat som intygade att det inlämnade materialet inte bär på något virus.

10 KSB underrättade år 2001 Bundessortenamt om att det inte var möjligt att tillhandahålla det begärda sundhetscertifikatet, eftersom det hade framkommit att det material som lämnats in i mars 1999 för den tekniska provningen bar på latenta virus.

11 Bundessortenamt underrättade växtsortsmyndigheten genom e-postmeddelande av den 4 maj 2001 om att den ämnade gräva upp det smittade materialet med rötterna för att undvika att smittan spreds till andra växter. Den föreslog även att växtsortsmyndigheten skulle anmoda KSB att lämna in nytt material, fritt från virus, för att den tekniska provningen skulle kunna påbörjas på nytt.

12 Växtsortsmyndigheten gav i ett e-postmeddelande till Bundessortenamt av den 8 maj 2001 sitt godkännande till att gräva upp det smittade materialet med rötterna och förklarade att den beslutat förelägga KSB att lämna in nytt material, fritt från virus, senast i mars 2002. Växtsortsmyndigheten uppgav vidare att KSB inte kunde anses ansvarigt för situationen, eftersom det inte hade framgått av instruktionerna avseende inlämningen av materialet att materialet skulle vara fritt från virus. Av instruktionerna framgick endast att de krav som ett europeiskt växtpass ställer skulle uppfyllas. Växtsortsmyndigheten uppgav att det skulle vara orättvist att avslå ansökan avseende sorten Gala Schnitzer och att den föreslagna lösningen ansågs vara den bästa.

13 Växtsortsmyndigheten underrättade KSB genom e-postmeddelande av den 13 juni 2001 om att den i samråd med Bundessortenamt beslutat att ge KSB möjligheten att lämna in nytt material, fritt från virus, till Bundessortenamt i mars 2002, eftersom myndigheternas instruktioner avseende växtinlämningen och sundhetskraven inte var tillräckligt tydliga. Detta material skulle åtföljas av ett sundhetscertifikat som intygade att materialet var fritt från virus. Därefter skulle prövningen av ansökan avseende sorten Gala Schnitzer återupptas.

14 Bundessortenamt fann i sin slutliga rapport av den 16 december 2005, som grundade sig på den nya tekniska provningen, att sorten Gala Schnitzer är särskiljbar från den närmaste sorten, Baigent – vilken tjänar som referenssort – på grund av den ytterligare egenskapen ”Frukt: strimmornas bredd”.

15 Intervenienterna Elaris SNC och Brookfield New Zealand Ltd, varav den ena innehar en licens för växtförädlarrätten avseende växtsorten Baigent och den andra innehar denna växtförädlarrätt, lämnade den 5 maj 2006 in invändningar till växtsortsmyndigheten mot beviljande av växtförädlarrätt avseende sorten Gala Schnitzer, i enlighet med artikel 59 i förordning nr 2100/94.

16 Invändningarna grundade sig på den tidigare beviljade växtförädlarrätten avseende äppelsorten (Malus Mill) Baigent.

17 De förhållanden som gjordes gällande till stöd för invändningarna var för det första de som avses i artikel 61.1 b i förordning nr 2100/94 – eftersom sökandens underlåtenhet att följa villkoren för inlämning av material till den tekniska provningen, såsom de angavs i växtsortsmyndighetens skrivelser av den 26 januari och den 25 mars 1999, borde ha föranlett växtsortsmyndigheten att avslå ansökan avseende sorten Gala Schnitzer – och för det andra de som avses i artikel 7 i förordning nr 2100/94 – eftersom sorten Gala Schnitzer inte skiljer sig från sorten Baigent.

18 Växtsortsmyndighetens ordförande godkände den 14 december 2006 användningen av den ytterligare egenskapen ”Frukt: strimmornas bredd” för att bedöma om sorten Gala Schnitzer är särskiljbar.

19 Kommittén som är behörig att fatta beslut avseende invändningar mot beviljande av gemenskapens växtförädlarrätt (nedan kallad kommittén), beviljade – genom beslut EU 18759, OBJ 06-021 och OBJ 06-022 av den 26 februari 2007 – det sökta skyddet för sorten Gala Schnitzer och avslog invändningarna.

20 Den 11 april 2007 överklagade intervenienterna dessa tre beslut till växtsortsmyndighetens överklagandenämnd enligt artiklarna 67–72 i förordning nr 2100/94.

21 Genom beslut av den 21 november 2007 (nedan kallat det angripna beslutet) ogiltigförklarade överklagandenämnden dels beslutet att bevilja gemenskapens växtförädlarrätt avseende sorten Gala Schnitzer, dels besluten att avslå invändningarna. Överklagandenämnden avslog dessutom ansökan avseende sorten Gala Schnitzer. Den fann särskilt att växtsortsmyndigheten, enligt artikel 61.1 b i förordning nr 2100/94, inte hade rätt att låta KSB lämna in nytt material efter det att KSB hade underlåtit att uppfylla kraven i ett föreläggande, i den mening som avses i artikel 55.4 i förordning nr 2100/94, enligt vilken växtsortsmyndigheten hade anmodat KSB att tillhandahålla ett sundhetscertifikat som intygade att det inlämnade materialet var fritt från virus.

Förfarandet och parternas yrkanden

22 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara det angripna beslutet, och

— förplikta växtsortsmyndigheten att ersätta rättegångskostnaderna.

23 Växtsortsmyndigheten har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

24 Vid förhandlingen ändrade växtsortsmyndigheten sitt första yrkande och uppgav att den yrkar att tribunalen ska ogiltigförklara det angripna beslutet. Tribunalen noterade detta i förhandlingsprotokollet.

25 Intervenienterna har yrkat att tribunalen ska

— i första hand ogilla talan och följaktligen fastställa det angripna beslutet,

— i andra hand, om det angripna beslutet ogiltigförklaras, ogiltigförklara växtsortsmyndighetens beslut EU 18759, OBJ 06-021 och OBJ 06-022 av den 26 februari 2007 och avslå ansökan nr 1999/0033 om beviljande av växtförädlarrätt avseende en växtsort – i förekommande fall efter att sakkunnigutredningar utförs,

genom att ge Bundessortenamt och Institut national de la recherche agronomique (INRA, Frankrike) i uppdrag att samtidigt utföra kompletterande studier av den sökta växtsorten och referenssorten Baigent på lika gamla exemplar under två fruktbildningsperioder, studier som särskilt ska inrikta sig på egenskapen ”Frukt: ränder”,

— i tredje hand

— ge Bundessortenamt i uppdrag att utföra kompletterande studier av den sökta växtsorten och referenssorten Baigent på lika gamla exemplar under tre eller minst två fruktbildningsperioder, studier som särskilt ska inrikta sig på egenskapen ”Frukt: ränder”,

— förordna om andra sakkunnigutredningar som tribunalen anser är nödvändiga för att komma fram till ett vetenskapligt acceptabelt svar på frågan huruvida de två sorterna är särskiljbara och rätta till de påstådda åsidosättandena av de obligatoriska förfaranderegler som gäller för bedömningen av särskiljbarhet, homogenitet och stabilitet, och

— förordna om ersättning för rättegångskostnaderna.

26 Eftersom domare T. Tchipev fick förhinder efter det att det muntliga förfarandet hade avslutats, har domare V. Vadapalas, med stöd av artikel 32.3 i rättegångsreglerna, förordnats, för att göra sammansättningen fullständig.

27 Tribunalen (sjätte avdelningen) beslutade i sin nya sammansättning den 5 juli 2010 att återuppta det muntliga förfarandet och informera parterna om att de gavs möjlighet att utveckla sin talan vid en ny förhandling den 7 september 2010.

28 Intervenienterna, sökanden och växtsortsmyndigheten informerade, via telefax av den 13, 14 respektive 15 juli 2010, tribunalen om att de avstod från att utveckla sin talan på nytt.

29 Ordföranden på den sjätte avdelningen beslutade därför att avsluta det muntliga förfarandet.

Rättslig bedömning

30 Till stöd för talan har sökanden åberopat tre grunder som avser att intervenienternas invändningar vid växtsortsmyndigheten inte kunde prövas i sak, att artiklarna 61.1 b och 62 i förordning nr 2100/94 har åsidosatts respektive att artikel 55.4 i förordning nr 2100/94 har åsidosatts.

Upptagande till sakprövning

Upptagande till sakprövning av den första grunden

– Parternas argument

31 Intervenienterna har gjort gällande att sökandens första grund, som avser att intervenienternas invändningar vid växtsortsmyndigheten skulle ha avvisats av kommittén och av överklagandenämnden, inte kan tas upp till sakprövning eftersom den åberopas för första gången vid tribunalen.

32 Sökanden har bestritt intervenienternas argument. Sökanden har gjort gällande att frågan huruvida deras överklagande skulle avvisas borde ha tagits upp till prövning ex officio av överklagandenämnden.

33 Växtsortsmyndigheten har gjort gällande att överklagandenämnden är behörig att avgöra huruvida växtsortsmyndigheten har rätt att tillåta inlämning av nytt material.

– Tribunalens bedömning

34 Talan vid tribunalen syftar till att rätten ska pröva lagenligheten av beslut från överklagandenämnderna vid växtsortsmyndigheten i den mening som avses i artikel 73 i förordning nr 2100/94, i dess ändrade lydelse. Denna prövning ska följaktligen avse de rättsfrågor som tagits upp inför överklagandenämnden. Tribunalens uppgift är således inte att pröva nya grunder som åberopas inför rätten. Att pröva dessa nya grunder skulle nämligen strida mot artikel 135.4 i rättegångsreglerna. Enligt denna artikel kan parternas inlagor inte ändra föremålet för tvisten i överklagandenämnden (se, analogt, förstainstansrättens dom av den 14 maj 2009 i mål T-165/06, Fiorucci mot harmoniseringsbyrån - Edwin (ELIO FIORUCCI), REG 2009, s. II-1375, punkterna 21 och 22 och där angiven rättspraxis).

35 Därav följer att sökandens talan inte kan prövas såvitt avser den första grunden, som avser att intervenienternas invändningar vid växtsortsmyndigheten inte kunde prövas i sak och som åberopats för första gången vid tribunalen.

Upptagande till sakprövning av den tredje grunden

– Parternas argument

36 Intervenienterna har gjort gällande att sökandens tredje grund, som avser att överklagandenämnden har åsidosatt artikel 55.4 i förordning nr 2100/94, inte kan tas upp till sakprövning.

37 Om växtsortsmyndigheten hade befogenhet att företa skönsmässiga bedömningar avseende utfärdandet av ett föreläggande, i den mening som avses i artikel 55.4 i förordning nr 2100/94 – vilken sökanden har åberopat – skulle detta enligt intervenienterna resultera i att sådana förelägganden kunde meddelas utan någon rättslig grund. I artikel 73.2 i förordning nr 2100/94 föreskrivs dock att ett överklagande får grundas på bristande behörighet, åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, åsidosättande av fördraget, av nämnda förordning eller av någon rättsregel som gäller deras tillämpning eller rörande maktmissbruk. När överklagandenämnden tolkade innehållet i växtsortsmyndighetens skrivelser av den 26 januari och den 25 mars 1999 gjorde den en bedömning av de faktiska förhållandena. Överklagandenämnden gjorde alltså inte någon rättslig bedömning. Därav följer att den inte kunde ha gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning som skulle kunna anses vara ett åsidosättande av gällande rätt och som således skulle kunna bli föremål för talan vid tribunalen med stöd av artikel 73 i förordning nr 2100/94.

– Tribunalens bedömning

38 Överklagandenämnden fann att växtsortsmyndighetens skrivelser av den 26 januari och den 25 mars 1999 innehöll förelägganden, i den mening som avses i artikel 55.4 i förordning nr 2100/94. Den fann även att KSB inte hade uppfyllt kraven i dessa förelägganden och ansåg därför, såsom föreskrivs i artikel 61.1 b i förordning nr 2100/94, att växtsortsmyndigheten varit skyldig att avslå ansökan avseende sorten Gala Schnitzer.

39 Överklagandenämnden gjorde därmed en rättslig bedömning av de nämnda skrivelserna och tillämpade på grundval av denna de relevanta bestämmelserna i förordning nr 2100/94. Intervenienterna kan således inte hävda att överklagandenämnden inte gjorde någon rättslig bedömning som sökanden kan angripa genom en talan enligt artikel 73 i förordning nr 2100/94.

40 Därav följer att den tredje grunden kan tas upp till sakprövning.

Prövning i sak

41 Det finns anledning att pröva den tredje grunden först.

Den tredje grunden, som avser att artikel 55.4 i förordning nr 2100/94 har åsidosatts

– Parternas argument

42 Enligt sökanden har växtsortsmyndigheten rätt att fritt avgöra vilka tekniska och administrativa krav som det material som lämnas in för teknisk provning ska uppfylla. Denna växtsortsmyndighetens obegränsade befogenhet att, i allmänna bestämmelser och i enskilda fall genom ett föreläggande, fritt fastställa skicket på det material som ska användas vid den tekniska provningen följer av artikel 55.4 i förordning nr 2100/94.

43 Sökanden har gjort gällande att växtsortsmyndighetens instruktioner ska vara tydliga, för att undvika godtyckliga situationer. Sökanden anser nämligen att Europeiska unionens institutioner lyder under ett tydlighetskrav. Enligt detta krav måste sådana administrativa rättsakter och villkor som, om de inte följs, kan medföra att en

rättighet förloras vara tillräckligt precisa och klara – så att unionsmedborgarna på ett otvetydigt sätt kan få kännedom om sina rättigheter och skyldigheter och på så sätt kan undvika att handla på ett sätt som skulle strida mot deras intressen. Enligt denna princip är växtsortsmyndigheten skyldig att tydligt informera den som ansöker om gemenskapens växtförädlarrätt om vilka ytterligare villkor som denne förväntas uppfylla, utöver dem som föreskrivs i artiklarna 7–9 i förordning nr 2100/94.

44 Därav följer att om växtsortsmyndigheten i förevarande fall förväntade sig att KSB skulle tillhandahålla ytterligare handlingar avseende det inkomna materialets sundhetsskick skulle den från början – otvetydigt och mycket klart – ha definierat dessa villkor.

45 Sökanden har gjort gällande att växtsortsmyndighetens skrivelse av den 26 januari 1999 ska anses vara ett föreläggande, i den mening som avses i artikel 55.4 i förordning nr 2100/94, eftersom det vid tidpunkten för ansökan avseende sorten Gala Schnitzer inte fanns några allmänna bestämmelser, i den mening som avses i denna bestämmelse. Informationen som lämnades i nämnda skrivelse, avseende de gällande växtskyddsvillkoren som materialet för inlämning skulle uppfylla, var således otillräcklig – eftersom sökanden inte hade någon annan valmöjlighet än att själv tolka villkoren. Dessa villkor framgår av rådets direktiv 77/93/EEG av den 21 december 1976 om skyddsåtgärder mot att skadegörare på växter eller växtprodukter förs in till gemenskapen och att de sprids inom gemenskapen (EGT L 26, 1977, s. 20; svensk specialutgåva, område 3, volym 8, s. 6), i dess ändrade lydelse. Sökanden anser sig inte i detta avseende ha varit ålagd att anta att växtsortsmyndigheten ställde högre krav på växtskydd än de krav som framgår av bestämmelserna i nämnda direktiv.

46 Sökanden har vidare erinrat om att Bundessortenamt underrättade KSB genom e-postmeddelande av den 3 maj 1999 om att det europeiska växtpass som bifogats var fullgott med avseende på den tekniska provningen, även om den också begärde att KSB snarast möjligt skulle tillhandahålla ett certifikat som intygade att det inlämnade materialet var fritt från virus.

47 Varken Bundessortenamt eller växtsortsmyndigheten informerade emellertid KSB om konsekvenserna av att inte tillhandahålla det efterfrågade certifikatet. Sökanden hävdar dessutom att växtsortsmyndigheten – genom att ha fortsatt med den tekniska provningen – låtit förstå att ett tillhandahållande av ett europeiskt växtpass slutligen var tillräckligt för beviljandet av det sökta skyddet. Växtsortsmyndigheten gav på så sätt upphov till berättigade förväntningar hos sökanden om att det europeiska växtpasset var fullgott i detta avseende.

48 Även om växtsortsmyndigheten i själva verket inte ansåg att tillhandahållandet av en sådan handling var tillräckligt kunde den således inte, enligt sökanden, avslå ansökan avseende sorten Gala Schnitzer, på grund av de berättigade förväntningar som växtsortsmyndigheten själv gett upphov till. Principen om skydd för berättigade förväntningar är, såsom alla allmänna rättsprinciper, bindande för unionens förvaltning. Växtsortsmyndigheten hade enligt sökanden ingen annan valmöjlighet än att tillåta inlämning av nytt material.

49 Sökanden har även gjort gällande att växtsortsmyndighetens befogenhet att företa skönsmässiga bedömningar kan utövas när som helst under prövningsförfarandet. Detta framgår av lydelsen i artikel 61.1 b i förordning nr 2100/94 (”om inte [växtsorts] myndigheten har accepterat att föreläggande inte skall äga rum”).

50 Sökanden har gjort gällande att växtsortsmyndigheten och dess ordförande, med hänsyn till den särskilda karaktären hos levande material såsom växtmaterial, måste besitta en vidsträckt befogenhet att företa skönsmässiga bedömningar. Denna befogenhet avser beslut om huruvida nytt material kan lämnas in på grund av omständigheter utanför sökandens kontroll eller extraordinära omständigheter.

51 Sådana omständigheter förelåg i det aktuella fallet, eftersom en termoterapibehandling – såsom den som utfördes år 1996, och som i 99 fall av 100 resulterar i ett material fritt från virus – inte gav det väntade resultatet. Det tog över ett år innan det upptäcktes att virus hade överlevt behandlingen.

52 Sökanden har därav dragit slutsatsen att överklagandenämnden borde ha funnit att KSB var berättigat att tro att det material som lämnades in till Bundessortenamt år 1999 var fritt från virus. Genom att finna att växtsortsmyndighetens ordförande inte hade rätt att tillåta en ny inlämning av material, underlät överklagandenämnden att beakta dennes befogenhet att företa skönsmässiga bedömningar enligt artikel 55.4 i förordning nr 2100/94. Växtsortsmyndigheten har enligt denna bestämmelse rätt att fastställa bland annat skicket på det material som ska lämnas in.

53 Växtsortsmyndigheten har under förhandlingen gjort gällande att artikel 61.1 b i förordning nr 2100/94 – enligt vilken växtsortsmyndigheten ska avslå en ansökan om gemenskapens växtförädlarrätt, om sökanden bakom ansökan inte har uppfyllt en bestämmelse eller ett krav i ett föreläggande inom den tidsfrist som fastställts – inte är tillämplig i de fall då ett sådant föreläggande inte varit tydligt formulerat.

54 Växtsortsmyndigheten har nämligen gjort gällande att den inte delar överklagandenämndens bedömning, enligt vilken växtsortsmyndighetens instruktioner avseende det material som skulle användas vid den tekniska provningen var tillräckligt tydliga för att ansökan avseende sorten Gala Schnitzer skulle kunna avslås, om dessa instruktioner inte iakttogs.

55 Växtsortsmyndigheten har förklarat att de instruktioner som den gav till KSB avseende i vilket sundhetsskick materialet för inlämning skulle vara inte var tillräckligt tydliga. Bland annat hade den inte på ett korrekt sätt informerat KSB om att det europeiska växtpass som bifogats var otillräckligt. Det borde uttryckligen ha framgått av de nämnda instruktionerna att materialet för inlämning skulle vara fritt från virus,

eftersom det inte åligger sökandena av gemenskapens växtförädlarrätt att tolka dessa instruktioner.

56 Växtsortsmyndigheten har bekräftat att den i det aktuella fallet tillät att nytt material lämnades in, på grund av den förvirring som dess instruktioner hade orsakat.

57 Intervenienterna har bestritt sökandens argument. De har gjort gällande att villkoren för avslag på ansökan var uppfyllda, eftersom KSB – som var ansvarigt för samtliga fytosanitära formaliteter avseende det inlämnade växtmaterialet – inte hade tillhandahållit det sundhetscertifikat som växtsortsmyndigheten efterfrågat enligt artikel 55.4 i förordning nr 2100/94.

58 KSB uppfyllde därmed inte kraven i detta föreläggande, i den mening som avses i artikel 55.4 i förordning nr 2100/94. Enligt intervenienterna kunde växtsortsmyndigheten således inte tillåta att nytt material lämnades in utan att därigenom åsidosätta artikel 61.1 b i förordning nr 2100/94.

59 De har gjort gällande att i sådana fall kan konsekvenserna av artikel 61.1 b i förordning nr 2100/94 endast frångås genom återställande av försutten tid, i den mening som avses i artikel 80 i förordning nr 2100/94. KSB hade emellertid inte gett in någon ansökan därom inom de frister som föreskrivs i denna bestämmelse.

– Tribunalens bedömning

60 Växtsortsmyndigheten ska, enligt artikel 55.4 i förordning nr 2100/94 – i allmänna bestämmelser eller i enskilda fall genom ett föreläggande – fastställa när och var materialet till den tekniska provningen ska tillhandahållas, samt i vilka kvantiteter och i vilket skick.

61 Det framgår av det angripna beslutet att överklagandenämnden ansåg att den befogenhet att företa skönsmässiga bedömningar som växtsortsmyndigheten har tilldelats genom denna bestämmelse inte ger växtsortsmyndigheten rätt att låta KSB lämna in nytt material, eftersom villkoren för avslag på KSB:s ansökan var uppfyllda. Överklagandenämnden fann nämligen att KSB saknade möjlighet att någonsin tillhandahålla det sundhetscertifikat som efterfrågats, på grund av det inlämnade materialets virusinfektion – vilken KSB hade informerat växtsortsmyndigheten om. Överklagandenämnden konstaterade också att KSB inte heller hade tillhandahållit det sundhetscertifikat som efterfrågats. Den drog således slutsatsen att KSB inte hade uppfyllt kraven i växtsortsmyndighetens skrivelser av den 26 januari och den 25 mars 1999, eftersom det inte hade tillhandahållit denna handling. Växtsortsmyndigheten var följaktligen, med tillämpning av artikel 61.1 b i förordningen, skyldig att avslå ansökan avseende sorten Gala Schnitzer.

62 Tribunalen finner att detta resonemang är felaktigt, eftersom det strider mot omfattningen av det utrymme för skönsmässig bedömning som växtsortsmyndigheten har tilldelats genom artikel 55.4 i förordning nr 2100/94.

63 Detta utrymme för skönsmässig bedömning omfattar nämligen rätten för växtsortsmyndigheten att precisera, om den finner att så är nödvändigt, villkoren för bedömningen av ansökan om gemenskapens växtförädlarrätt. Detta får ske så länge tidsfristen, inom vilken den som ansökt om skydd ska besvara ett föreläggande, inte har löpt ut.

64 Det är förenligt med såväl principen om god förvaltningssed som behovet av väl fungerande och effektiva förfaranden att växtsortsmyndigheten – när den anser att en oklarhet som den gjort sig skyldig till kan rättas – har möjlighet att fullfölja bedömningen av den ansökan som har tagits emot. Växtsortsmyndigheten ska inte under dylika omständigheter vara skyldig att avslå ansökan. Utrymmet för skönsmässig bedömning bidrar således till att undvika den onödiga fördröjningen mellan inlämningen av ansökan om gemenskapens växtförädlarrätt och beslutet avseende denna ansökan, som skulle uppstå om sökanden av skyddet tvingades lämna in en ny ansökan.

65 Växtsortsmyndigheten ges, genom ett sådant utrymme för skönsmässig bedömning, möjlighet att försäkra sig om att dess förelägganden är tydliga och att, i det fall då sökandens handlingar inte uppfyller kraven i ett föreläggande, den som lämnat in ansökan kan anses ensamt ansvarig härför. Dessutom kan de som ansöker om gemenskapens växtförädlarrätt därigenom på ett otvetydigt sätt få kännedom om sina rättigheter och skyldigheter och vidta åtgärder i enlighet därmed. Att detta krav tillgodoses utgör en del av själva rättssäkerhetsprincipen (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 9 juli 1981 i mål 169/80, Gondrand och Garancini, REG 1981, s. 1931, punkt 17).

66 Det är i förevarande mål ostridigt att växtsortsmyndigheten kommunicerade med KSB eller dess ombud genom skrivelser av den 26 januari och den 25 mars 1999 samt via e-postmeddelande av den 13 juni 2001.

67 I sin skrivelse av den 26 januari 1999 begärde växtsortsmyndigheten att KSB skulle lämna in det material som var nödvändigt för den tekniska provningen – tio ympningsbara stubbskott i vegetativ vila – till både växtsortsmyndigheten och Bundessortenamt mellan den 1 och den 15 mars 1999. I denna skrivelse preciserade växtsortsmyndigheten att ”sändaren är ansvarig för den nödvändiga transporten och för att växtmaterialet kommer fram, vilket även innefattar att alla tillämpliga växtskydds- och tullvillkor uppfylls” och att ”växtmaterialet inte ska ha genomgått någon kemisk behandling”.

68 I sin skrivelse av den 25 mars 1999 bekräftade växtsortsmyndigheten att det begärda materialet hade mottagits. Växtsortsmyndigheten konstaterade att materialet hade lämnats in till Bundessortenamt i gott skick och inom tidsfristen, men att ”försändelsen inte hade åtföljts av det nödvändiga sundhetscertifikatet”. Växtsortsmyndigheten begärde i denna skrivelse att KSB ”snarast möjligt [skulle] lämna in denna nödvändiga handling … för att följa de instruktioner som [det hade fått] den 26 januari 1999”.

69 I skrivelsen av den 26 januari 1999 angavs såväl plats och datum för inlämning av materialet som vilken mängd material som skulle lämnas in. Anvisningarna i skrivelsen, enligt vilka materialet för inlämning dels inte skulle ha genomgått någon kemisk behandling, dels, såsom framgår av skrivelse av den 25 mars 1999, skulle åtföljas av ett sundhetscertifikat, avser materialets skick. Dessa två skrivelser innehåller således förelägganden, i den mening som avses i artikel 55.4 i förordning nr 2100/94.

70 I sitt e-postmeddelande av den 13 juni 2001 informerade växtsortsmyndigheten först KSB om sitt beslut att förstöra det inlämnade materialet, eftersom det var besmittat. Sedan meddelades KSB att ”[växtsortsmyndigheten hade] beslutat, eftersom de instruktioner som [växtsortsmyndigheten] skickat avseende växtinlämningen och sundhetskraven inte varit tillräckligt tydliga, att godta [KSB:s] begäran om att få lämna in nytt material, fritt från virus, för de tre sorterna, som [skulle skickas] till Bundessortenamt Wurzen senast i mars 2002”. KSB uppmanades att ”se till att försändelsen denna gång åtföljs av ett sundhetscertifikat från ett officiellt organ, vilket intygar att materialet är friskt”.

71 Det framgår av de faktiska omständigheterna, såsom de har framställts i ansökan genom vilken talan väcktes och som på denna punkt är ostridiga, att detta e-postmeddelande skickades efter det att KSB hade lämnat information till Bundessortenamt om att det material som lämnats in i mars 1999 för den tekniska provningen bar på ett latent virus och att KSB därför inte kunde förse Bundessortenamt med ett sundhetscertifikat som intygar att nämnda material är fritt från virus.

72 För det första angavs plats och datum för inlämning av materialet i detta e-postmeddelande. I den mån som tillhandahållandet av ett sundhetscertifikat efterfrågas i e-postmeddelandet innefattar det dessutom en angivelse avseende skicket på materialet för inlämning. E-postmeddelandet innehåller således ett föreläggande, i den mening som avses i artikel 55.4 i förordning nr 2100/94.

73 För det andra erinrar växtsortsmyndigheten i detta e-postmeddelande om de ”instruktioner som myndigheten skickat avseende växtinlämningen och sundhetskraven” och hänvisar på så sätt till föreläggandena i skrivelserna av den 26 januari och den 25 mars 1999.

74 För det tredje framgår det av skrivelsen av den 13 juni 2001 att växtsortsmyndigheten tillät KSB att lämna in nytt material, eftersom det inte framgick av instruktionerna i skrivelserna av den 26 januari och den 25 mars 1999 – på ett så tydligt sätt att varje tvivel från KSB:s sida kunde uteslutas – att materialet för inlämning skulle vara fritt från virus. Växtsortsmyndigheten ansåg att det uttryckligen borde ha framgått av de nämnda instruktionerna att materialet för inlämning skulle vara fritt från virus, eftersom det inte åligger sökandena av gemenskapens växtförädlarrätt att tolka dessa instruktioner.

75 Det framstår således som om e-postmeddelandet av den 13 juni 2001 skickades för att komma till rätta med oklarheten hos föreläggandena i skrivelserna av den 26 januari och den 25 mars 1999, med avseende på att materialet för inlämning till teknisk provning skulle vara fritt från virus.

76 Det framgår emellertid av skrivelsen av den 25 mars 1999 att växtsortsmyndigheten inte hade fastställt någon frist inom vilken KSB skulle tillhandahålla det begärda sundhetscertifikatet.

77 Domstolen finner att växtsortsmyndigheten hade rätt att i e-postmeddelandet av den 13 juni 2001 söka komma till rätta med oklarheten i sina förelägganden, i skrivelserna av den 26 januari och den 25 mars 1999, med avseende på att materialet för inlämning till teknisk provning skulle vara fritt från virus.

78 Det ålåg följaktligen överklagandenämnden att pröva huruvida KSB hade uppfyllt kraven i detta föreläggande som återfinns i växtsortsmyndighetens e-postmeddelande av den 13 juni 2001, vilket skickades för att komma till rätta med oklarheten i växtsortsmyndighetens förelägganden, i skrivelserna av den 26 januari och den 25 mars 1999.

79 Mot bakgrund av vad som anförts ovan finner domstolen att överklagandenämnden gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att KSB inte hade uppfyllt villkoren i de förelägganden som återfinns i skrivelserna av den 26 januari och den 25 mars 1999, på grund av att KSB inte hade tillhandahållit det sundhetscertifikat som växtsortsmyndigheten begärde i dessa skrivelser. Överklagandenämnden fann att växtsortsmyndigheten hade åsidosatt artikel 61.1 b i förordning nr 2100/94 genom att ha låtit KSB lämna in nytt material, trots att växtsortsmyndigheten enligt denna bestämmelse skulle ha avvisat KSB:s ansökan om den inte uppfyllde kraven i ett föreläggande. Överklagandenämnden missbedömde således omfattningen av det utrymme för skönsmässig bedömning som växtsortsmyndigheten har tilldelats genom artikel 55.4 i förordning nr 2100/94.

80 De anklagelser om ond tro som intervenienterna har riktat mot KSB och sökanden föranleder inte någon annan bedömning. Dessa anklagelser är verkningslösa och kan inte leda till att intervenienternas talan bifalls, eftersom KSB:s och sökandens förhållningssätt saknar betydelse för frågan huruvida växtsortsmyndigheten har rätt att – inom det utrymme för skönsmässig bedömning som den har tilldelats genom artikel 55.4 i förordning nr 2100/94 – i e-postmeddelandet av den 13 juni 2001 söka komma till rätta med den otydliga formuleringen av sina förelägganden i skrivelserna av den 26 januari och den 25 mars 1999, med avseende på att materialet för inlämning till teknisk provning skulle vara fritt från virus.

81 Följaktligen ska talan bifallas och det angripna beslutet därmed ogiltigförklaras. Den andra grunden behöver således inte prövas.

Andrahandsyrkandet om ogiltigförklaring av växtsortsmyndighetens beslut EU 18759, OBJ 06-021 och OBJ 06-022 av den 26 februari 2007, avslag på ansökan nr 1999/0033 samt utförande av kompletterande studier och sakkunnigutredningar

82 Vad gäller intervenienternas yrkande att, om det angripna beslutet ogiltigförklaras, tribunalen ska ogiltigförklara växtsortsmyndighetens beslut EU 18759, OBJ 06-021 och OBJ 06-022 av den 26 februari 2007, avslå ansökan nr 1999/0033 och i förekommande fall förordna om kompletterande studier och sakkunnigutredningar, konstaterar tribunalen att intervenienterna i sak yrkar att tribunalen ska meddela det beslut som de ansåg att växtsortsmyndigheten borde ha fattat – det vill säga ett beslut om ogiltigförklaring av besluten om avslag på de invändningar som intervenienterna gjort hos växtsortsmyndigheten och om avslag på ansökan avseende sorten Gala Schnitzer. Intervenienterna yrkar således, i denna del av sitt andra yrkande, att tribunalen ska ändra det angripna beslutet.

83 Vid överklagandenämnden åberopade intervenienterna, till stöd för detta yrkande, att kommittén hade åsidosatt såväl artiklarna 7.1, 56.2 och 57.3 i förordning nr 2100/94, som artiklarna 22 och 23 i kommissionens förordning (EG) nr 1239/95 av den 31 maj 1995 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för förordning nr 2100/94 i fråga om förfaranden inför växtsortsmyndigheten (EGT L 121, s. 37), jämförda med punkterna III.3, III.5 och III.6 i växtsortsmyndighetens protokoll TP/14/1 av den 27 mars 2003 om bedömningar avseende särskiljbarhet, homogenitet och stabilitet (Äpple) – eftersom dels sorten Gala Schnitzer inte är särskiljbar från sorten Baigent,

dels växtsortsmyndigheten åsidosatte ett antal förfaranderegler under och efter den tekniska provningen.

84 Det framgår av det angripna beslutet att överklagandenämnden inte har prövat dessa grunder.

85 Eftersom intervenienterna, till bestridande av sökandens yrkande, således har åberopat argument som inte har prövats av överklagandenämnden kan intervenienternas yrkande om ändring av det angripna beslutet inte bifallas. Ett bifall skulle i princip innebära att tribunalen utförde sådana administrativa uppgifter och utredningsuppgifter som ankommer på växtsortsmyndigheten och skulle därmed strida mot den institutionella jämvikten, vilken har legat till grund för principen om fördelning av behörighet mellan växtsortsmyndigheten och tribunalen (se, analogt, domen i det ovannämnda målet ELIO FIORUCCI, punkt 67 och där angiven rättspraxis).

86 Intervenienternas yrkande om ändring av det angripna beslutet ska således ogillas.

Rättegångskostnader

87 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

88 Sökanden har yrkat att växtsortsmyndigheten ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom växtsortsmyndigheten har tappat målet, i den mån som det angripna beslutet ogiltigförklaras, ska växtsortsmyndigheten förpliktas att bära sina rättegångskostnader och ersätta sökandens rättegångskostnader, oaktat att växtsortsmyndigheten ändrade sina yrkanden under förhandlingen.

89 Eftersom intervenienterna har tappat målet med avseende på sina yrkanden ska de bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen)

följande:

1) Det beslut som fattats av överklagandenämnden vid Gemenskapens växtsortsmyndighet (CPVO) den 21 november 2007 (ärende A 003/2007 och A 004/2007) ogiltigförklaras.

2) Växtsortsmyndigheten ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Schniga GmbH:s rättegångskostnader.

3) Elaris SNC och Brookfield New Zealand Ltd ska bära sina rättegångskostnader.

Meij Vadapalas Truchot

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 13 september 2010.

Underskrifter